

haver enten ved Dom eller Forlig har faaet Ret til at inddrive sit Tilgodehavende, naar dette ikke betaales godvilligt, maa der gøres Udlæg. Følgende Apparat sættes da i Bevægelse: Fogden eller hans Fuldmægtig skal møde, og der skal møde en Sagfører eller hans Fuldmægtig. Det er i Virkeligheden et stort og kostbart Apparat. Som Forholdene ere nu efter Loven, er Ulykken for Skyldneren ikke saa stor, dersom han ikke i Letsindighed ved en privat Overenskomst har fraskrevet sig de Goder, Loven tillægger ham, forudsat dog, at han er en mindre Skyldner, det vil sige skylder et Beløb af under 200 Kr. For Fremtiden falder Begunstigelserne for de smaa Skyldnere jo bort, da vil det altid blive Skyldneren, der betaler Gildet, og det Motiv, der nu i mange Tilfælde kan være for Fordringshaverens Sagfører til ikke at være for rask med at gøre Udlæg, idet han ikke kan vente at faa Udgifterne godtgjorte hos Skyldneren, vil ikke komme til at eksistere i Fremtiden. Og det bør ikke eksistere. Nej, de Udgifter, der maa paaløbe for at faa en vis Fordring ind-dreven, skal Skyldneren betale. Men paa den anden Side bør man ikke gøre disse Udgifter større end aldeles nødvendigt. Men nu gad jeg dog vide, hvad Nødvendighed der skulde være for, at man, naar der skal gøres Udlæg for en privat Fordring paa 20—30 Kr., skulde sende Fogden og en Sagfører ud i den Anledning. Naar der er Tale om Udpantning for Skat paa en 20—30 Kr., kan Sognefogden saa udmærket godt besørge det, og jeg ser ikke rettere end, at Sognefogden paa Landet og en lignende Funktionær i Byerne — for det maatte man jo have — maatte kunne gøre det for de smaa Fordringer. Derved vil det Spørgsmaal, om det som nu skal være Kreditor eller som i Fremtiden Skyldneren — og da ogsaa undertiden Kreditor — der skal betale Udgifterne ved Udlæget, faa liden Betydning, idet Sognefogden ikke er nær saa dyr at sætte i Bevægelse som Retten eller en Sagfører, det følger af sig selv, — for ikke at tale om Vognmanden, der skal benyttes.

Det vil ogsaa i mange Henseender stille sig gunstigere for Fordringshaveren. Det er ikke saa, at de Regler, jeg her har den Ære at foreslaa for det høje Ting, blot og bart ere i Skyldnerens Interesse, og at de ere den pure Ondskab over for stakkels Fordringshavere. Saaledes ere nogle tilbøjelige til at se Sagen, men saaledes er det ikke. I mange Tilfælde, og

det gælder særlig her, ere de Regler, jeg ønsker at indføre i Lovforslaget, Regler, der baade ere i Skyldnerens og i Fordringshaverens Interesse. Lad os tage et Eksempel. Her staar en Fordringshaver, som har Dom eller Forlig for et Beløb af 20 Kr. At faa Udlæg eller Dom for dette Beløb vil koste ham andre 20 Kr. Nu ved han ikke, om det vil lykkes at faa Udlæget effektueret — det er i alt Fald meget ofte Tilfældet, at man ikke ved, om der er Midler til Stede. Selv om han altsaa har Retten, eller i Fremtiden faar Retten til ubetinget at kræve de 20 Kr.s Omkostninger foruden Fordringens 20 Kr. af Skyldneren, saa hjælper det ham ikke, hvis der ikke er noget. Og ogsaa i Fremtiden vil Situationen blive den, at naar han sender sin Sagfører ud for at inddrive de 20 Kr., er der Mulighed for, at Sagføreren kommer tilbage uden at have faaet de 20 Kr., men derimod præsenterer Fordringshaveren en Regning paa andre 20 Kr. Jeg haaber, at alle ærede Medlemmer ere i Stand til at se, at det i dette Tilfælde vil være baade i Fordringshaverens og Skyldnerens Interesse, naar man siger: Du kan sende Domsudskriften eller Forligsudskriften hen til Sognefogden; han skaffer for 1 Kr. Oplysning om, hvorvidt Manden har noget eller ikke. Saa kommer altsaa Skyldneren til at betale 21 Kr. i Stedet for 40 Kr., hvis han har noget, og hvis han ikke har noget, sparer altsaa Fordringshaveren sine 19 Kr. At et Forslag af denne Beskaffenhed i høj Grad tjener begge Parters Interesse, er noget, som jeg haaber, at selv mere tungnemme Tilhørere end dette ærede Tings Medlemmer ville være i Stand til at indse. Hvad sker nu, hvis vore Ændringsforslag vedtages? Ja, Reglen vil altsaa blive den, at man vil ikke udelukke Kreditor fra at gøre Udlæg, hvis han vil anvende denne skrappe Fremgangsmaade og dette store Apparat, men hvis han anvender dette store Apparat, skal han selv betale Gildet, hvis det ikke oplyses for Syssemanden, at der var nogen Grund til at anvende dette store Apparat. Men han kan jo lige saa godt gaa den almindelige Vej.

Saa komme vi til Arrest. Ja, det vilde jo have glædet mange gode Danne-mænds Hjerter at høre, med hvilken Begejstring og Varme det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro) og andre ærede Medlemmer af Udvalget interessere sig for, at man skal beskytte danske Borgere mod utilbørlig Arrest. Men de